

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาของไทยในระยะเวลาที่ผ่านมาและปัจจุบันได้นำเอาแนวคิด หลักการในการจัดการศึกษาส่วนใหญ่มาจากต่างประเทศ ทำให้กระบวนการจัดการศึกษาและวิถีชีวิตไทยแยกออกจากกันคนละทิศทางซึ่งนับวันจะไกลห่างออกไปทุกขณะ การเรียนเนื้อหาวิชามากขึ้นเพียงใด ผู้เรียนยิ่งขาดโอกาสในการคิดหาเหตุผล ขาดความใฝ่รู้ มิได้สัมผัสกับสุนทรียภาพที่มีอยู่มากมายในถิ่นกำเนิดของตน เพราะสิ่งที่เรียนในโรงเรียนไม่ใช่สิ่งที่ผู้เรียนพบเห็นในชุมชน และจะเหินห่างจากครอบครัวมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ในเรื่องนี้ วิโรจน์ สารรัตนะ (2532) ได้ให้ข้อคิดว่าการจัดการศึกษาของไทยเป็นการครอบงำทางวัฒนธรรมของสังคมเมืองให้แก่ชนบท ทำให้ชนบทกลายเป็นเมืองขึ้นหรืออาณานิคมทางวัฒนธรรมของสังคมเมือง ซึ่งสังคมเมืองก็ตกอยู่ภายใต้การครอบงำทางวัฒนธรรมของตะวันตกอีกชั้นหนึ่ง ดังนั้นการจัดการศึกษาดังกล่าวจึงยังไม่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน ซึ่งยังขาดการมีส่วนร่วมในการกำหนดความต้องการทางการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาที่แท้จริงของชุมชนที่ควรแตกต่างกันไปในแต่ละแห่ง เป็นการทำลายภูมิปัญญา และระบบพึ่งตนเองของชนบทให้ตกอยู่ภายใต้ภาวะการพึ่งพาจากสังคมภายนอกตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้เด็กในชนบทจึงถูกยึดเย็ดให้เรียนรู้จากหลักสูตรที่กำหนดจากส่วนกลางอย่างไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาที่แท้จริงและความต้องการของชุมชน หลักสูตรดังกล่าวอาจทำให้เด็กชนบทมีค่านิยมแบบสังคมเมือง จะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาของไทยในปัจจุบันยังไม่สอดคล้องกับความจำเป็นหรือความต้องการของผู้เรียนและท้องถิ่น จึงทำให้ผู้เรียนเรียนในสิ่งที่ไม่มีความหมายกับตนเอง และไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนในโรงเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้อย่างเต็มความสามารถ ทั้งนี้เนื่องจากยังไม่มี การปรับหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนที่แตกต่างกันตามสภาพแต่ละท้องถิ่นอย่างจริงจัง ซึ่งการจัดการศึกษาของไทยที่ผ่านมาในอดีตนั้น ยังมิได้เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนในโรงเรียน

เท่าที่ควร ดังนั้นผู้สอนจึงต้องนำภูมิปัญญาซึ่งเป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่นมาสอนแก่เยาวชน แต่ละท้องถิ่นอย่างจริงจังและกว้างขวางต่อไป (พิทยา สายหู, 2538)

ในขณะที่การนำเสนอเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันยังใช้สถานการณ์ที่ใกล้ตัวของผู้เรียนเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนน้อยมาก บทเรียนส่วนใหญ่ยังเน้นเนื้อหาจากสถานการณ์ต่างประเทศที่ไกลตัวผู้เรียน การใช้สถานการณ์ดังกล่าว อาจจะเหมาะสมกับผู้เรียนโดยทั่วไป แต่ผู้เรียนในระดับท้องถิ่นซึ่งมีประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวของต่างประเทศค่อนข้างจำกัด จึงเป็นการยากที่ผู้เรียนจะตีความให้เข้าใจสถานการณ์เหล่านั้นได้โดยง่าย ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนจึงไม่สามารถที่จะโยงความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ในท้องถิ่นของตนเองให้เข้ากับหัวข้อ (Topic) ที่กำลังเรียนเกี่ยวกับสถานการณ์ไกลตัวดังกล่าวได้ การที่ผู้เรียนไม่เข้าใจเนื้อเรื่องที่เรียนได้ดีเท่าที่ควรนี้ จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนในระดับท้องถิ่นขาดความสนใจ ขาดความกระตือรือร้น และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (Roe, Stood, & Burns, 1978; Moore, 1992; as cited in Lapp & Flood, 1992) โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่อยู่ในเขตชนบทซึ่งมีสิ่งแวดล้อมและวิถีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไทย จึงมีความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริงน้อยมาก ด้วยเหตุที่การเรียนภาษาเป็นเรื่องของความถนัดของแต่ละบุคคลซึ่งไม่ใช่เป็นเรื่องของสติปัญญา เพราะฉะนั้นการเรียนภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกัน จึงควรเป็นไปตามความถนัด ความสนใจ และแรงจูงใจ ตลอดจนการมองเห็นประโยชน์และคุณค่าในการเรียนของแต่ละบุคคลเป็นสิ่งสำคัญ (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2535)

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ประกอบกับความเจริญก้าวหน้าของวิทยาการและระบบการสื่อสารที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว การพัฒนาทางด้านวัตถุกับการพัฒนาทางด้านจิตใจของผู้เรียนให้เกิดความสมดุลมากยิ่งขึ้น รัฐบาลไทยได้ให้ความสำคัญระหว่างวิทยาการสมัยใหม่ และวัฒนธรรมนอกชุมชนกับภูมิปัญญาและวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยวางหลักการจัดการศึกษาให้ก้าวทันกับความเจริญอย่างรวดเร็วของวิทยาการสมัยใหม่ และให้สอดคล้องกับท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามในการรับวิทยาการใหม่ และวัฒนธรรมจากต่างประเทศหรือจากภายนอกชุมชนนั้น ต้องประสานควบคู่ไปกับการเข้าใจ และการตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น (Local Wisdom) ซึ่งเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นและของสังคมไทย รัฐบาลมองเห็นความสำคัญ จึงส่งเสริมให้สถานศึกษานำความรู้จากการศึกษาค้นคว้า หรือการวิจัยในศาสตร์สาขาต่าง ๆ

รวมถึงแหล่งวิทยาการท้องถิ่น เช่น ภูมิปัญญาท้องถิ่น พิพิธภัณฑสถานท้องถิ่น เป็นต้น มาประกอบ การพิจารณาจัดเนื้อหาสาระของกระบวนการเรียนการสอนทุกระดับ และทุกรูปแบบการศึกษา อย่างจริงจัง ฉะนั้นการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้นักเรียนจึงจำเป็นต้องเน้นภูมิปัญญาท้องถิ่น และความเป็นสากลของการศึกษาไปพร้อมกัน เพราะที่ผ่านมาหลักสูตรมาจากส่วนกลาง ทำให้ ภูมิปัญญาท้องถิ่นยังไม่ได้ได้รับความสนใจเท่าที่ควร (วิจิตร ศรีสอาน, 2541) นอกจากนี้ในการจัด กระบวนการเรียนการสอนตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษา ตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้มุ่งส่งเสริมให้สถานศึกษาหรือโรงเรียน ดำเนินการพัฒนานาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษโดยให้ผู้สอนสามารถใช้หลักสูตรเพิ่มเติม ปรับปรุง ดัดแปลงเนื้อหาบทเรียนให้สอดคล้องกับผู้เรียนแต่ละท้องถิ่น เพื่อสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถใช้ ภาษาในการสื่อสารจากสถานการณ์จริง ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนในท้องถิ่นได้เห็นประโยชน์ และคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535; อังกุล สมคะเนย์, 2537; กรมวิชาการ, 2539)

เนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษนับได้ว่ามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนควรพิจารณาจัด เนื้อหาให้สอดคล้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของผู้เรียน ซึ่งประกอบไปด้วยมวลประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนพบจริงในชีวิตประจำวันซึ่งแตกต่างกันออกไปในแต่ละสังคม และประสบการณ์เหล่านั้น ต้องมีความหมายต่อผู้เรียน กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถนำเอาความรู้ที่ได้รับในห้องเรียนไปปรับใช้ ในชีวิตจริง และเกิดความสุขสนุกสนานกับการเรียนด้วย (Zughoul, 1986) ในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศก็เช่นเดียวกัน ควรจัดเนื้อหาบทเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของ ท้องถิ่นและเหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น จากเหตุผลที่กล่าวมาโรงเรียนบ้านใหม่สามัคคี อำเภอดำรงจตุร จังหวัดลำปาง มีบริบทเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ที่เป็นลักษณะเฉพาะของท้องถิ่น มากมาย ซึ่งสามารถนำมาจัดเป็นเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้อง กับเรื่องราวชีวิตประจำวัน ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมพื้นบ้าน ความเชื่อ คตินิยม ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี

ในเขตอำเภอดำรงจตุร ประชากรส่วนใหญ่ยังประกอบอาชีพเกษตรกรรม ค้าขาย รับจ้าง ปรับปรุงและจำหน่ายยาสมุนไพรรักษาโรค ประกอบอุตสาหกรรมพื้นบ้าน เช่น การทำอบใบลาน

การจักสาน เป็นต้น อีกทั้งสภาพทั่วไปของท้องถิ่นมีธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่สวยงาม อาทิ น้ำตก อ่างเก็บน้ำ พืชพันธุ์ไม้ รวมทั้งสมุนไพรต่าง ๆ สภาพบ้านเรือนส่วนใหญ่ยังคงเป็นแบบพื้นบ้านทั่วไป ซึ่งยังมีการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมที่ควรสงวนรักษาไว้ เช่น ประเพณี สงกรานต์ ประเพณีสงฆ์น้ำพระธาตุ งานบุญต่าง ๆ งานตานก๋วยสลากหรือสลากภัตร เป็นต้น นอกจากนี้ในเขตอำเภอห้างฉัตรยังมีสถานที่ที่น่าสนใจ เช่น ศูนย์อนุรักษ์ช้างไทย สวนป่า วัด บางแห่งเป็นโบราณสถานทางประวัติศาสตร์ที่มีคุณค่าของจังหวัดลำปาง ด้วยเหตุนี้ผู้สอนจึง ได้นำเอามวลประสบการณ์และเนื้อหาสาระจากสถานการณ์จริง ตลอดจนวิทยาการท้องถิ่นที่ ใกล้ตัวนักเรียนมาจัดสร้างเป็นบทเรียนภาษาอังกฤษ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ข้างต้น แล้วนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นนักเรียน ชั้นสูงสุดของโรงเรียนบ้านใหม่สามัคคี ที่สามารถเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นได้ลึกซึ้ง และกว้างขวางกว่านักเรียนในระดับชั้นต้น ๆ ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และเกิดแรงจูงใจใน การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรได้ ทั้งนี้เพราะนักเรียนสามารถ เชื่อมโยงเนื้อหาจากสิ่งที่ตนเองรู้ไปยังเรื่องราวที่กำลังเรียน ทำให้เกิดความเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดีขึ้น (Carrell, 1983)

นักเรียนยังสามารถนำประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม (Schema) ที่เกี่ยวข้องกับบริบท ท้องถิ่นมาช่วยให้เกิดความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนได้ดีขึ้นอีกด้วย เช่น การสอนความสัมพันธ์ใน การอ่าน เขียนภาษาอังกฤษที่อาศัยประสบการณ์เดิมของนักเรียนให้สัมพันธ์กับสิ่งที่เรียน เพราะ ความรู้เดิมนั้น สามารถทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านมากขึ้น ในทำนองเดียวกันการเขียนที่ใช้ ประสบการณ์เดิมของนักเรียนจะทำให้การเขียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น วิธีการนี้เป็นกระบวนการ หนึ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย ซึ่งเกิดจากการใช้ความรู้เดิมให้สัมพันธ์กับ ความรู้ใหม่ในขณะที่เรียน ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการใช้ภาษาสูงขึ้น และเห็นคุณค่าของ การเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2537; Clarke & Silberstein, as cited in Nunan, 1991; Kimbrough et al., 1991) ดังนั้นบทเรียนภาษาอังกฤษเนื้อหาท้องถิ่นนับว่าเป็น ประสบการณ์เดิมที่ใกล้ตัวที่สุดของนักเรียนโรงเรียนบ้านใหม่สามัคคี จึงมีส่วนช่วยส่งเสริมให้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับท้องถิ่นเกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

ส่วนในด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดประสิทธิผลนั้น เช่นเดียวกับวิชาอื่น ๆ ที่จะต้องคำนึงถึงหลักการของการเรียนรู้ที่ว่า ธรรมชาติของมนุษย์จะเกิดการเรียนรู้ได้ต่อเมื่ออยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่ตนเองปฏิสัมพันธ์ โดยที่การเรียนรู้นั้น ๆ ผู้เรียนจะต้องเคยมีประสบการณ์มาก่อน (สายวรุณ บุญคง, 2537) ฉะนั้นครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงควรวางวิธีสอนที่สร้างความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาบทเรียนกับการใช้ประสบการณ์จริง หรือความรู้เดิมของผู้เรียนมาปรับใช้ในห้องเรียน เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนมากที่สุด จากหลักการที่กล่าวมา วิธีสอนโดยยึดประสบการณ์ทางภาษา (Language Experience Approach) เป็นวิธีสอนวิธีหนึ่งที่ส่งเสริมแนวคิดข้างต้น ซึ่งมีขั้นตอนในการเรียนการสอนที่เริ่มจากผู้เรียนออกความคิดเห็น หรือเล่าประสบการณ์ของตนเองให้เพื่อนฟัง ต่อจากนั้นผู้สอนนำเรื่องที่ได้จากการอภิปรายหรือการเล่านั้น มาเขียนเพื่อสร้างเป็นบทเรียน สุดท้ายผู้สอนและผู้เรียนนำบทเรียนที่ร่วมกันสร้างขึ้น มาใช้ในการเรียนการสอนอ่าน-เขียนต่อไป วิธีสอนแบบนี้ผู้เรียนเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะใช้คำศัพท์และวางโครงเรื่องอย่างไร ผู้เรียนก็คือผู้อ่านเนื้อเรื่องซึ่งเขียนจากประสบการณ์จริงของตนเองนั่นเอง วิธีการนี้สามารถนำไปพัฒนาทักษะการเขียนได้เป็นอย่างดีอีกด้วย เช่น การสอนเขียนให้กับนักเรียนชาวอินเดียนเผ่านาวาโฮ (Navajo) ที่ประสบปัญหาด้านการเขียน โดยครูผู้สอนให้นักเรียนเขียนเรื่องจากขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่นของตนเอง (Local Context) ผลปรากฏว่าผู้เรียนสามารถเขียนเรื่องได้ดีกว่าการเขียนที่ใช้สถานการณ์ทั่วไป (Anziano & Terminello, 1993) ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้สอนต้องพิจารณาถึงเนื้อหาที่จะเชื่อมโยงไปถึงความสนใจและประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเป็นสำคัญ

นอกจากนี้ยังมีวิธีสอนอีกหลากหลายวิธีที่อาศัยประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาได้ดีขึ้น เช่น การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนดึงเอาความรู้เดิมมาใช้ในการฟัง การสนทนา การอ่าน และการเขียนโดยการใช้คำศัพท์ที่ผู้เรียนคุ้นเคย เน้นการใช้สื่อของจริงเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความคิดรวบยอด เช่นเดียวกับวิธีสอนแบบเอ็ม ไอ เอ (MIA) ที่เน้นการสอนบูรณาการทักษะภาษาทั้งสี่เข้าด้วยกัน ซึ่งผู้เรียนต้องนำเอาประสบการณ์เดิมของตนเองมาผสมผสานกับประสบการณ์ใหม่ที่จะได้รับ จะส่งผลให้บทเรียนมีความหมายมากขึ้น รวมทั้งวิธีสอนแบบเค ดับเบิลยู แอล พลัส (K-W-L Plus) วิธีนี้เป็นการสอน

ที่มีกิจกรรมการอ่านโดยใช้วิธีระดมพลังสมอง (Brainstorm) เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้สอนโดยใช้ความรู้เดิมหรือสิ่งที่ผู้เรียนรู้แล้ว เพื่อนำไปคาดคะเนและตรวจสอบความถูกต้องความรู้ใหม่หรือสิ่งที่ต้องการรู้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านง่ายขึ้น และสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ จากวิธีสอนหลายวิธีดังที่กล่าวมา ผู้สอนสามารถใช้บทเรียนเนื้อหาท้องถิ่นซึ่งเป็นความรู้เดิมจากสถานการณ์จริงของผู้เรียน เพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้

หากมีการจัดบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงและประสบการณ์จริงของนักเรียนโรงเรียนบ้านใหม่สามัคคี ประกอบกับการใช้สื่อที่เป็นของจริง (Authentic Material) อีกทั้งมีการปรับรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับประสบการณ์เดิมของนักเรียน ทำให้นักเรียนสามารถเชื่อมประสบการณ์เดิมที่ตนเองคุ้นเคยกับความรู้ใหม่ที่เป็นภาษาอังกฤษในขณะที่เรียนนั้นได้ ในขณะเดียวกันการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม ผู้สอนต้องคำนึงถึงการยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-based Teaching) เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากที่สุด นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษอย่างมีความหมาย เพราะนักเรียนสามารถใช้เรื่องราวจากสถานการณ์จริงที่อยู่ใกล้ตัวให้เกิดคุณค่าและประโยชน์สูงสุด และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตจริงได้ หากพิจารณากิจกรรมการเรียนการสอนข้างต้น จะเห็นว่านักเรียนเกิดความสนใจเนื้อหาบทเรียน เพราะเป็นเรื่องราวที่อยู่ใกล้ตัวของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดการอยากรู้ในเรื่องราวที่กำลังเรียนนั้นเป็นภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนเพื่อลดความอยากรู้ของตนเองซึ่งกระบวนการเช่นนี้เป็นแรงขับ ในขณะที่นักเรียนได้เรียนรู้หรือเข้าใจเรื่องราวที่สนใจแล้วแรงขับจะลดลง ทำให้นักเรียนบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งกระบวนการเช่นนี้ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีความต้องการ (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2537) ในขณะเดียวกันนักเรียนยังเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษอย่างแท้จริงที่เริ่มจากการเรียนรู้ในสิ่งที่อยู่รอบตัวออกไปหาสิ่งไกลตัว นอกจากนี้ยังเป็นการปลูกฝังให้นักเรียนได้ตระหนักถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและประเพณีอันดีงามของตนเองไว้ อีกทั้งยังเป็นการสืบสานวัฒนธรรมไทยและสิ่งที่มีคุณค่าของท้องถิ่นมิให้สูญหาย ประการที่สำคัญยังทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในถิ่นกำเนิดของตนแล้ว ยังสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมของท้องถิ่นซึ่งเป็นมรดกที่ตนเอง

ภาคภูมิใจไปสู่สังคมโลก เพื่อให้ชาวต่างชาติได้รับรู้และเข้าใจโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนานาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านใหม่สามัคคี อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง
2. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเนื้อหาท้องถิ่น

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้พัฒนาเนื้อหาบทเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่นตามเป้าหมายของหลักสูตรและความเหมาะสมกับผู้เรียน
2. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้พัฒนาการเรียนการสอนเพื่อก่อให้เกิดแรงจูงใจ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษอ่าน - เขียน (อ 022) โรงเรียนบ้านใหม่สามัคคี อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 28 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้บทเรียนภาษาอังกฤษเนื้อหาท้องถิ่น
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ใช้เนื้อหาบทเรียนที่มีอยู่ในท้องถิ่นของผู้เรียน ซึ่งได้จากประสบการณ์จริงในชีวิตประจำวันของผู้เรียนเคยพบ ได้ยิน ได้ฟัง ได้เรียนรู้มาก่อนในท้องถิ่นของผู้เรียน โดยนำประสบการณ์เหล่านั้นมาสร้างเป็นเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษที่มีความยาวของเรื่อง ความยากง่ายของคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตาม

หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทเรียนเนื้อหาท้องถิ่น จะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึงกระบวนการสร้าง การศึกษา และการประเมินผลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วปรับปรุงเนื้อหาบทเรียนให้มีคุณภาพและเหมาะสมกับผู้เรียนต่อไป

2. บทเรียนเนื้อหาท้องถิ่น หมายถึงเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่นที่นำมาสร้างเป็นแผนการสอน ซึ่งประกอบด้วยวัตถุประสงค์ กระบวนการเรียนการสอน เนื้อหาบทเรียนที่ได้จากแนวคิดพื้นฐาน การดำรงชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ ค่านิยม ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม และภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น ที่สอดคล้องกับหลักสูตร เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน ซึ่งมีอยู่ในท้องถิ่นของอำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง ผู้เรียนสามารถพบเห็นจริงในชีวิตประจำวัน และสมควรอนุรักษ์ไว้ต่อไป

3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึงกระบวนการทางจิตใจที่กระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น การแสดงความพึงพอใจหรือไม่พอใจหรือเต็มใจที่จะใช้ความมานะพยายาม และเวลาของตนในการเรียนภาษาอังกฤษให้บรรลุตามที่ตนมุ่งหวังไว้

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หมายถึงนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนบ้านใหม่สามัคคี อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง ที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษอ่าน - เขียน (อ 022) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540